

Finanční arbitr

Legerova 1581/69, 110 00 Praha 1 – Nové Město
tel. 257 042 094, ID datové schránky: qr9ab9x
e-mail: arbitr@finarbitr.cz
<https://www.finarbitr.cz>

Evidenční číslo: FA/33977/2017
Spisová značka (uvádějte vždy v korespondenci): FA/SU/563/2017

N á l e z

Finanční arbitr příslušný k rozhodování sporů podle § 1 odst. 1 zákona č. 229/2002 Sb., o finančním arbitrovi, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o finančním arbitrovi“), rozhodl v řízení zahájeném dne 23. 5. 2017 podle § 8 odst. 1 zákona o finančním arbitrovi na návrh ■ (dále společně jen „Navrhovatel“), proti společnosti Česká spořitelna, a.s., IČO 45244782, se sídlem Olbrachtova 1929/62, 140 00 Praha 4, zapsané v obchodním rejstříku vedeném Městským soudem v Praze, spisová značka B 1171 (dále jen „Instituce“), vedeném podle tohoto zákona a zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), o povinnosti Instituce počítat úrok ze smlouvy o hypotečním úvěru a předhypotečním úvěru konvencí 360 dní v roce ku 30 dnům v měsíci, a neplatnosti ujednání článku 10.5 obchodních podmínek Instituce pro spotřebitelské úvěry na bydlení účinných od 1. 12. 2016, takto:

Návrh se podle § 15 odst. 1 zákona o finančním arbitrovi zamítá.

O d ů v o d n ě n í :

1 Předmět řízení před finančním arbitrem a zkoumání podmínek řízení

Navrhovatel se domáhá, aby finanční arbitr uložil Instituci povinnost úročit předhypoteční a hypoteční úvěr, který Instituce poskytla Navrhovateli na základě smluv o těchto úvěrech, úrokovou konvencí 360 dní v roce ku 30 dnům v měsíci, namísto úrokové konvence skutečný počet dnů v měsíci a 360 dnů v roce, protože úroková konvence, kterou Instituce používá, je v neprospěch spotřebitele, případně aby finanční arbitr určil, že článek obchodních podmínek Instituce o úrokové konvenci je neplatný a uložil Instituci povinnost uzavřít s Navrhovatelem dodatek k úvěrovým smlouvám o změně úrokové konvence.

Finanční arbitr zjistil, že Navrhovatel a Instituce dne 2. 1. 2017 uzavřeli smlouvu o předhypotečním úvěru č. ■, kterou se Instituce zavázala poskytnout Navrhovateli spotřebitelský úvěr na bydlení ve výši 4.169.000 Kč na překlenutí období do zřízení zástavního práva k nemovitosti Navrhovatele, a Navrhovatel se zavázal Instituci splácet tento úvěr měsíčními splátkami ve výši úroků z poskytnuté jistiny úvěru do okamžiku přidělení úvěru ze smlouvy o hypotečním úvěru, nejpozději do 31. 1. 2019 (dále jen „Smlouva o předhypotečním úvěru“).

Finanční arbitr dále zjistil, že Navrhovatel a Instituce uzavřeli dne 2. 1. 2017 smlouvu o hypotečním úvěru č. ■, na základě které se Instituce zavázala poskytnout Navrhovateli

spotřebitelský úvěr na bydlení ve výši 4.169.000 Kč na splacení dluhu ze Smlouvy o předhypotečním úvěru, případně zakoupení nemovitosti, a Navrhovatel se zavázal splácet tento úvěr měsíčními splátkami, které pro první dobu fixace úrokové sazby činí částku ve výši 17.267 Kč měsíčně s tím, že Navrhovatel zaplatí první anuitní splátku dne 20. 1. 2019 a celý úvěr včetně úroku Instituci uhradí nejpozději do 20. 5. 2044 (dále jen „Smlouva o hypotečním úvěru“; Smlouva o hypotečním úvěru společně se Smlouvou o předhypotečním úvěru též jako „Smlouvy o úvěru“).

Finanční arbitr považuje Navrhovatele za spotřebitele, protože nezjistil, že by Navrhovatel ve smluvních vztazích s Institucí nevystupoval jako fyzická osoba, která nejedná v rámci své obchodní nebo jiné podnikatelské činnosti, jak definují spotřebitele hmotněprávní předpisy. Navrhovatel proto může být účastníkem řízení před finančním arbitrem ve smyslu § 1 odst. 1 a § 3 odst. 2 zákona o finančním arbitrovi.

Instituce je bankou podle zákona č. 21/1992 Sb., o bankách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o bankách“), a mezi její hlavní činnosti podle § 1 odst. 1 písm. b) zákona o bankách patří poskytování úvěrů. Instituce je oprávněna k výkonu této činnosti na základě licence udělené Českou národní bankou. Jelikož finanční arbitr při zkoumání podmínek řízení nezjistil žádné skutečnosti, které by zpochybnily, že Instituce v předmětných smluvních vztazích vystupuje v postavení věřitele při nabízení, poskytování nebo zprostředkování spotřebitelského úvěru, považuje finanční arbitr Instituci za instituci ve smyslu ustanovení § 3 odst. 1 zákona o finančním arbitrovi.

Smlouvy o úvěru jsou úvěrové smlouvy podle § 2395 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „občanský zákoník“), a současně smlouvami o spotřebitelském úvěru na bydlení podle zákona č. 257/2016 Sb., o spotřebitelském úvěru (dále jen „zákon o spotřebitelském úvěru“).

K rozhodování sporu mezi Navrhovatelem a Institucí je finanční arbitr příslušný, neboť se jedná o spor mezi spotřebitelem a věřitelem při poskytování spotřebitelského úvěru ve smyslu § 1 odst. 1 písm. c) ve spojení s § 3 odst. 1 písm. c) a odst. 2 zákona o finančním arbitrovi, když k rozhodování tohoto sporu je podle § 7 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, dána pravomoc českého soudu.

3 Tvrzení Navrhovatele

Navrhovatel tvrdí, že při „výpočtu úroku za měsíc březen 2017 Instituce použila následující výpočet: *Čerpaný úvěr x úroková sazba v % / kalendářní rok x skutečný počet dní v měsíci*“, když u „kalendářního roku byl použit odst. 10.5. Obchodních podmínek, kde je uveden předpoklad délky kalendářního roku 360 dní.“

Navrhovatel tvrdí, že takový výpočet „poškodil Spotřebitele (rozuměj Navrhovatele), neboť při používání skutečného počtu dnů v měsíci a použití předpokladu délky kalendářního roku pouze 360 dní dojde v celkovém úhrnu vždy k poškození Spotřebitele a navýšení úroků (rok = 7 měsíců s 31 dny, 4 měsíce s 30 dny a únor). Aby nedošlo k poškození Spotřebitele, tak při předpokladu délky kalendářního roku 360 dní dle Obchodních podmínek Instituce, měl být použit vzorec: *Čerpaný úvěr x úroková sazba v % / kalendářní rok x skutečný počet dní v měsíci*.“

Navrhovatel tvrdí, že Instituce nepostupovala v souladu se zákonem o spotřebitelském úvěru, konkrétně „§76 odst. 1, kdy nezohledňovala práva a zájmy spotřebitele, dále §77 odst. 1 kdy nepoužívala jasné a zavádějící informace a § 95 odst. f, kdy spotřebiteli nebyly poskytnuty informace o podmínkách upravující použití úrokové sazby.“

Navrhovatel se proto domáhá určení, že článek 10.5 Obchodních podmínek je neplatný, neboť v tomto článku „je skryto, že dojde k tzv. přeplacení úroků, tj. budou placeny vyšší úroky než při použití jakékoli jiné konvence“, a zároveň se domáhá „určení, že ujednání úvěrové smlouvy o konvenci úročení dluhu z úvěrových smluv bude nahrazeno dodatkem k úvěrovým smlouvám, ve kterém bude sjednána jiná konvence úročení – Spotřebitel navrhuje tzv. německou konvenci úročení, která počítá s 30 dny na měsíc a počtem dní v roce 360“.

5 Tvrzení Instituce

Instituce potvrzuje, že s Navrhovatelem uzavřela Smlouvy o úvěru.

Instituce nárok Navrhovatele odmítá a má za to, že ve vztahu k Navrhovateli nikterak nepochybila, když postupovala v souladu se sjednanými smluvními podmínkami, a odkazuje na E-mailovou komunikaci 1 a 2.

6 Pokus o smír

Finanční arbitr v souladu s ustanovením § 1 odst. 3 zákona o finančním arbitrovi vyzval účastníky řízení ke smírnému vyřešení sporu. Instituce k možnosti smírného řešení sporu tvrdí, že nepovažuje smír ve věci za možný. Smírného řešení se proto mezi stranami sporu před vydáním tohoto rozhodnutí finančnímu arbitrovi nepodařilo dosáhnout.

7 Právní posouzení

Finanční arbitr je povinen podle ustanovení § 12 odst. 1 a 3 zákona o finančním arbitrovi rozhodovat podle svého nejlepšího vědomí a svědomí, nestranně, spravedlivě a bez průtahů a pouze na základě skutečností zjištěných v souladu se zákonem o finančním arbitrovi a zvláštními právními předpisy. Finanční arbitr při svém rozhodování vychází ze skutkového stavu věci a volně hodnotí shromážděné podklady.

Finanční arbitr je orgán mimosoudního řešení spotřebitelských sporů na finančním trhu. Primárním cílem finančního arbitra je tam, kde je spotřebitel v právu, přivést strany sporu ke smírnému řešení sporu tak, aby se spotřebitel nemusel obracet na soud a nemusel hradit náklady soudního řízení, protože řízení před finančním arbitrem je bezplatné. Proto musí finanční arbitr posoudit spor zásadně podle právních předpisů a nemůže působit ve prospěch ani jedné strany sporu. Pokud se nepodaří vyřešit spor smírně, vydá finanční arbitr rozhodnutí, které může strana sporu, která s ním nebude souhlasit, napadnout u soudu. Rozhodnutí finančního arbitra, kterým by neodůvodněně upřednostnil některou stranu sporu, by soud musel zrušit a velmi pravděpodobně neúspěšné straně sporu uložil náhradu nákladů soudního řízení.

Finanční arbitr rozhoduje podle práva, posuzuje všechny shromážděné podklady samostatně i ve vzájemné souvislosti s přihlédnutím k předmětu projednávaného sporu. Finanční arbitr se tam, kde je to možné, opírá a odvolává na relevantní ustálenou judikaturu obecných soudů, Ústavního soudu nebo Soudního dvora Evropské unie. Finanční arbitr tak činí proto, aby jeho rozhodnutí bylo věcně a právně správné a přesvědčivé pro obě strany sporu, a zároveň i pro soud, který bude případně na základě žaloby kterékoli strany sporu rozhodnutí finančního arbitra přezkoumávat, rozhodnutí finančního arbitra jako správné potvrdil a žalobu proti němu zamítl.

Předmětem sporu mezi Navrhovatelem a Institucí je nárok na úročení úvěrů ze Smluv o úvěru úrokovou konvencí 360 dní v roce ku 30 dnům v měsíci, protože Instituce porušila povinnost poskytnout Navrhovateli informace o podmínkách upravujících použití úrokové sazby před uzavřením Smluv o úvěru a protože ujednání článku 10.5 Obchodních podmínek je neplatné, jelikož sjednaná úroková konvence je v neprospěch spotřebitele.

7.1 Rozhodná právní úprava

Navrhovatel a Instituce uzavřeli Smlouvy o úvěru za účinnosti občanského zákoníku, který upravuje smlouvu o úvěru jako smluvní typ; Smlouvy o úvěru jsou současně spotřebitelskými smlouvami ve smyslu § 1810 a násl. občanského zákoníku, když na jedné straně stojí Instituce jako podnikatel a na druhé straně Navrhovatel jako spotřebitel.

Podle § 9 odst. 2 věty první občanského zákoníku platí, že „[s]oukromá práva a povinnosti osobní a majetkové povahy se řídí občanským zákoníkem v tom rozsahu, v jakém je neupravují jiné právní předpisy“.

Smlouvy o úvěru jsou smlouvami o spotřebitelském úvěru na bydlení v režimu zvláštní úpravy zákona o spotřebitelském úvěru.

Práva a povinnosti ze Smluv o úvěru se tedy řídí zákonem o spotřebitelském úvěru, tím není dotčeno subsidiární použití občanského zákoníku v otázkách, které zákon o spotřebitelském úvěru neupravuje.

7.2 Informační povinnosti Instituce před uzavřením Smluv o úvěru

Podle § 95 odst. 1 písm. f) zákona o spotřebitelském úvěru platí, že „[p]řed uzavřením smlouvy o spotřebitelském úvěru jiném než na bydlení, musí být spotřebiteli poskytnuty informace o f) zápůjční úrokové sazbě, podmínkách upravujících použití této sazby a popřípadě o jakémkoliv indexu nebo referenční úrokové sazbě použitelné pro počáteční úrokovou sazbu, jakož i o době, podmínkách a postupu pro změnu zápůjční úrokové sazby“.

Podle § 95 odst. 2 zákona o spotřebitelském úvěru platí, že „[p]řed uzavřením smlouvy o spotřebitelském úvěru na bydlení musí být spotřebiteli poskytnuty informace uvedené v příloze č. 4 k tomuto zákonu.“

Protože jsou Smlouvy o úvěru smlouvami o spotřebitelském úvěru na bydlení, byla Instituce podle § 95 odst. 2 zákona o spotřebitelském úvěru povinná před jejich uzavřením poskytnout Navrhovateli informace uvedené v příloze č. 4 k zákonu o spotřebitelském úvěru (dále jen „Příloha č. 4“).

Příloha č. 4 obsahuje seznam povinných informací, které musí poskytovatel spotřebitelského úvěru na bydlení poskytnout spotřebiteli před uzavřením úvěrové smlouvy, a tyto informace jsou rozděleny do jednotlivých 15 částí, přičemž část 7. „Ilustrativní splátkový kalendář“ je v Příloze č. 4 označena jako povinná pouze v případě, pokud vyhotovení ilustrativního splátkového kalendáře připadá v úvahu s ohledem na povahu a podmínky úvěrové smlouvy.

Strany sporu shodně předložily finančnímu arbitrovi Záznam 1 a Záznam 2 (společně dále též jako „Záznamy“). Instituce označuje záznamy jako informace, které poskytla Navrhovateli před uzavřením Smluv o úvěru. Finanční arbitr zjistil, že Navrhovatel Záznamy podepsal dne 2. 1. 2017.

Finanční arbitr ze Záznamu 1 zjistil, že obsahuje informace o Smlouvě o předhypotečním úvěru, a je členěn do jednotlivých částí s názvy „1. Věřitel“, „2. Zprostředkovatel úvěru“, „3. Hlavní znaky úvěru“, „4. Úroková sazba a jiné náklady“, „5. Četnost a počet plateb“, „6. Výše každé splátky“, „7. Ilustrativní splátkový kalendář“, „8. Další povinnosti“, „9. Předčasné splacení“, „10. Flexibilní prvky“, „11. Další práva dlužníka“, „12. Stížnosti“, „13. Nedodržení závazků vyplývajících z úvěru: důsledky pro dlužníka“, „14. Další informace“, „15. Orgán dohledu“;

Ze Záznamu 2 pak finanční arbitr zjistil, že obsahuje informace o Smlouvě o hypotečním úvěru, a je členěn do jednotlivých částí s názvy „1. Věřitel“, „2. Zprostředkovatel úvěru“, „3. Hlavní znaky úvěru“, „4. Úroková sazba a jiné náklady“, „5. Četnost a počet plateb“, „6. Výše každé splátky“, „7. Další povinnosti“, „8. Předčasné splacení“, „9. Flexibilní prvky“, „10. Další

práva dlužníka“, „11. Stížnosti“, „12. Nedodržení závazků vyplývajících z úvěru: důsledky pro dlužníka“, „13. Další informace“, „14. Orgán dohledu“.

Jelikož v době uzavření Smlouvy o hypotečním úvěru nebylo mezi stranami sjednáno, k jakému konkrétnímu datu začne Navrhovatel dluh z této smlouvy splácet, nebylo v takovém případě možné sestavit ilustrativní splátkový kalendář.

Podle části 4 Přílohy č. 4 pak musí poskytovatel spotřebitelského úvěru na bydlení poskytnout spotřebiteli informace o roční procentní sazbě nákladů (dále jen „RPSN“), když v této části musí rovněž uvést úrokovou sazbu. Příloha č. 4 však výslovně nestanoví, že poskytovatel spotřebitelského úvěru na bydlení musí spotřebiteli poskytnout informace o úrokové konvenci, kterou používá pro úročení dluhu z úvěrové smlouvy.

Z části 6 Záznamu 1 finanční arbitr zjistil, že Instituce informovala Navrhovatele, že „*Výše splátky úroku může být změněna zejména v závislosti na výši dlužné částky jistiny a počtu dnů v daném úrokovém období*“, které bylo v případě dluhu ze Smlouvy o předhypotečním úvěru stanovené na jednotlivé kalendářní měsíce.

Finanční arbitr nezjistil, že by Záznamy neobsahovaly povinné informace v souladu s Přílohou č. 4, a že by informace obsažené v Záznamech nebyly formulovány jasně a srozumitelně nebo v rozporu s Přílohou č. 4 obsahovaly dvojsmyslné informace a neinformovaly spotřebitele o veškerých jeho právech a povinnostech, které mu budou plynout ze Smluv o úvěru.

7.3 *Rozhodná smluvní úprava*

Smlouva o předhypotečním úvěru i Smlouva o hypotečním úvěru obsahují shodná znění i označení některých ujednání.

Podle článku 1.1 obou Smluv o úvěru podmínky úvěrových vztahů z těchto smluv „*stanoví: - právní předpisy, - tato smlouva (rozuměj jednotlivě Smlouva o předhypotečním úvěru a Smlouva o hypotečním úvěru), - Obchodní podmínky České spořitelny, a.s. pro spotřebitelské úvěry na bydlení (dále také ‚obchodní podmínky‘), - Všeobecné obchodní podmínky České spořitelny, a.s. – Soukromá klientela (dále také ‚všeobecné obchodní podmínky‘), - náš ceník, kde naleznete úrokové sazby a ceny, a – smlouvy a dokumenty k zajištění úvěru, popřípadě další související ujednání.*“

Navrhovatel jako dlužník shodně v článku 8.12 obou Smluv o úvěru prohlásil, že podpisem těchto smluv „*potvrzují, že jste mi v dostatečném předstihu před uzavřením této smlouvy poskytli předmluvní informace a dále veškerá nezbytná vysvětlení k posouzení, zda úvěr poskytovaný na základě této smlouvy odpovídá mé finanční situaci, jakož i mým potřebám; - dále potvrzují, že jste mě upozornili na to, že článek 1 této smlouvy obsahuje doložku odkazující na Vaše obchodní podmínky, všeobecné obchodní podmínky a ceník(y), které jsou součástí našeho úvěrového vztahu. Uvědomuji si, že na náš úvěrový vztah a naše vzájemná práva a povinnosti související s úvěrem se řídí nejen touto smlouvou, ale i obchodními podmínkami, všeobecnými obchodními podmínkami a ceníky; - dále potvrzují, že jste mě seznámili se zněním všech výše uvedených dokumentů, že rozumím právům a povinnostem tam obsaženým, že s nimi souhlasím a zavazuji se dodržovat své povinnosti podle těchto dokumentů; - zároveň беру на vědomí a souhlasím s tím, že máte právo změnit obchodní podmínky způsobem v nich uvedeným, a obzvláště potvrzují, že jste mě informovali o ustanoveních obchodních podmínek, která by mě podle Vašeho názoru mohla překvapit, jejichž přehled je uveden v článku 12.2 obchodních podmínek, a že tato ustanovení výslovně přijímám.*“

Podle § 1751 věty první občanského zákoníku platí, že „*[č]ást obsahu smlouvy lze určit odkazem na obchodní podmínky, které navrhovatel připojí k nabídce nebo které jsou stranám známy.*“ Finanční arbitr nezjistil, že by se Obchodní podmínky nestaly součástí Smluv o úvěru.

Rozhodnou smluvní úpravou pro účely posouzení sporu mezi Navrhovatelem a Institucí jsou tedy Smlouvy o úvěru a Obchodní podmínky.

7.4 Úročení úvěrů ze Smluv o úvěru

Finanční arbitr zjistil, že se Navrhovatel a Instituce v článku 5.2 obou Smluv o úvěru dohodli, že *„[d]alší obecné podmínky vztahující se k úrokové sazbě, včetně toho jak a kdy nám budete platit úroky z úvěru, jsou upraveny v obchodních podmínkách.“*

Finanční arbitr současně zjistil, že v článku 10.5 Obchodních podmínek, označeného jako „Jak počítáme úroky a ceny“, si Navrhovatel a Instituce sjednali, že *„[p]ři výpočtu úroků a cen vycházíme ze skutečného počtu dnů a předpokladu délky kalendářního roku 360 dnů. Pokud se změni právní předpisy nebo jejich převažující výklad, organizační, technické nebo provozní podmínky, máme právo způsob výpočtu úroků z úvěru a cen změnit. O této změně a jejich důsledcích Vás budeme bezodkladně písemně informovat.“*

Ujednání článku 10.5 Obchodních podmínek stanovuje způsob určení výše dlužného úroku prostřednictvím úrokové konvence. Finanční arbitr tak článek 10.5 Obchodních podmínek považuje za ujednání o způsobu stanovení ceny, tedy úroku, který představuje odměnu Instituce za poskytnutí finančních prostředků Navrhovateli prostřednictvím Smluv o úvěru.

Podle § 1813 občanského zákoníku se má *„za to, že zakázaná jsou ujednání, která zakládají v rozporu s požadavkem přiměřenosti významnou nerovnováhu práv nebo povinností stran v neprospěch spotřebitele. To neplatí pro ujednání o předmětu plnění nebo ceně, pokud jsou spotřebiteli poskytnuta jasným a srozumitelným způsobem.“*

Finanční arbitr tak nemůže posuzovat ujednání článku 10.5 Obchodních podmínek jako zakázané ujednání spotřebitelské smlouvy v případě, že je toto ujednání sjednáno jasným a srozumitelným způsobem.

Podle § 553 občanského zákoníku se za neurčité a nesrozumitelné ujednání považuje takové ujednání, kdy nelze *„zjistit jeho obsah ani výkladem.“*

K určitosti projevu vůle jako pojmovému znaku právního jednání se vyjádřil například Nejvyšší soud České republiky v rozhodnutí ze dne 2. 6. 2014, sp. zn. 23 Cdo 879/2014, podle kterého *„projev vůle je neurčitý, je-li nejistý jeho obsah, to jest - mimo případy, kdy vůbec chybí určitá vůle - když se jednájícím nepodařilo obsah vůle jednoznačným způsobem stanovit“.*

Finanční arbitr nezjistil, že by bylo ujednání článku 10.5 Obchodních podmínek nejasné nebo nesrozumitelné ve smyslu § 1813 občanského zákoníku, když jasně stanoví, že Instituce počítá výši úroku prostřednictvím úrokové konvence za předpokladu skutečného počtu dnů v měsíci a 360 dnů v roce. Z návrhu na zahájení řízení rovněž nplyne, že by Navrhovatel sporoval nesrozumitelnost nebo neurčitost tohoto ujednání, když při vzorových výpočtech v návrhu na zahájení řízení používá úrokovou konvenci v souladu s článkem 10.5 Obchodních podmínek, a pouze sporuje její tvrzenou nevýhodnost.

Finanční arbitr nadto dodává, že na finančním trhu existuje více konvencí pro stanovení délky období, za které se vypočítává úrok. Mezi nejpoužívanější patří úroková konvence anglická, která vychází z přesného počtu dnů v měsíci i skutečné délky roku (ACT/365), francouzská, jež počítá opět se skutečným počtem dní v měsíci ale jen s 360 dny v roce (ACT/360), a německá, předpokládající stejnou délku každého měsíce 30 dnů a 360 dnů v roce (30E/360). Zákon o spotřebitelském úvěru použití konvencí úročení neupravuje. Věřitelé tak mají v tomto ohledu při výpočtu úroků z jistiny určitou míru volnosti.

Zákon o spotřebitelském úvěru ani občanský zákoník neukládají, jakou úrokovou konvenci mají poskytovatelé spotřebitelských úvěrů na bydlení používat, nelze tak přičítat Instituci k tíži, že využívá jednu z konvencí úročení, která je na finančním trhu zavedena a která se běžně používá.

7.5 Výhodnost úrokové konvence

Navrhovatel rozporuje nevýhodnost francouzské konvence úročení, kdy za použití této úrokové konvence vychází výše úroku ze Smlouvy o předhypotečním úvěru za měsíc březen 2017 na částku 13.958,29 Kč.

Navrhovatel označuje jako pro spotřebitele výhodnější německou úrokovou konvenci, která počítá s 30 dny v měsíci a 360 dny v roce, kdy Navrhovatel vlastním výpočtem za použití této konvence došel za měsíc březen 2017 k částce úroku 13.508,03 Kč.

Finanční arbitr kontrolním výpočtem zjistil, že výpočet Navrhovatele v návrhu na zahájení řízení je správný v případě obou úrokových konvencí. Finanční arbitr porovnal, jaká by byla výše úroku dluhu ze Smlouvy o předhypotečním úvěru za měsíc únor 2017, kdy vycházel z výše jistiny 4.167.000 Kč, úrokové sazby 3,89 % p.a. a počtu 28 dní v měsíci.

V případě Institucí používané francouzské úrokové konvence je pak vzorec následující:

$$4.167.000 * 3,89\% * 28 / 360 = 12.607,49 \text{ Kč.}$$

V případě Navrhovatelem preferované německé úrokové konvence je pak vzorec následující:

$$4.167.000 * 3,89\% * 30 / 360 = 13.508,03 \text{ Kč.}$$

Z kontrolních výpočtů tak vyplývá, že výhodnost či nevýhodnost úrokových konvencí nelze posuzovat na základě jednoho měsíce v roce, kdy v případě měsíce března 2017 je Institucí používaná francouzská metoda úročení pro spotřebitele méně výhodná, když naopak v měsíci únor 2017 je Institucí používaná francouzská metoda úročení pro spotřebitele výhodnější.

Hlavním referenčním údajem, podle kterého lze posoudit výhodnost či nevýhodnost úvěru, je RPSN. Finanční arbitr zjistil, že Instituce v souladu s § 95 odst. 2 zákona o spotřebitelském úvěru ve spojení s Přílohou č. 4 informovala Navrhovatele o výši RPSN již v části 4. Záznamů, tedy před uzavřením Smluv o úvěru, a následně i v článku 5.3 těchto smluv.

Navrhovatel se tak ještě před uzavřením Smluv o úvěru mohl rozhodnout, zda mu výše RPSN u Smluv o úvěru vyhovuje, a případně porovnat výhodnost Smluv o úvěru s ostatními úvěrovými produkty na finančním trhu.

7.6 Zájmy Navrhovatele jako spotřebitele

Podle § 76 odst. 1 zákona o spotřebitelském úvěru platí, že „[p]oskytovatel a zprostředkovatel jedná čestně, transparentně a zohledňuje práva a zájmy spotřebitele.“

Povinnost poskytovatele spotřebitelského úvěru zohledňovat práva a zájmy spotřebitele vychází přímo ze směrnice Evropského parlamentu a rady 2014/17/EU o smlouvách o spotřebitelském úvěru na nemovitosti určené k bydlení a o změně směrnic 2008/48/ES a 2013/36/EU a nařízení (EU) č. 1093/2010.

Zákon o spotřebitelském úvěru dále nedefinuje pojem „zájmy spotřebitele“, z ustálené soudní judikatury však vyplývá, že jednáním v zájmu spotřebitele se rozumí takové jednání, kdy jednající nesmí uvádět nepravdivé, nedoložené, neúplné, nepřesné, nejasné nebo dvojsmyslné údaje a informace, anebo zamlčet údaje o charakteru a vlastnostech poskytovaných služeb (viz

např. závěry Nejvyššího soudu České republiky v rozhodnutí ze dne 28. 7. 2014, sp. zn. 32 Cdo 2322/2012, nebo v rozhodnutí ze dne 26. 10. 2011, sp. zn. 23 Cdo 4647/2009).

Povinnost sdělovat spotřebiteli jasné, pravdivé a nikoli zavádějící informace, ukládá Instituci zákon o spotřebitelském úvěru v § 77 odst. 1, podle kterého „[p]oskytovatel a zprostředkovatel při komunikaci se spotřebitelem, včetně propagačního sdělení, nesmí používat nejasné, nepravdivé, zavádějící nebo klamavé informace.“

Finanční arbitr ze shromážděných podkladů nezjistil, že by Instituce postupovala v rozporu se zákonem o spotřebitelském úvěru nebo občanským zákoníkem, protože splnila všechny povinnosti, které jí tyto právní předpisy ukládají, tedy především poskytla Navrhovateli v Záznamech pravdivé, jasné a srozumitelné informace o parametrech úvěrů ze Smluv o úvěru, a to v souladu s Přílohou č. 4. Finanční arbitr rovněž nezjistil, že by Instituce použitím úrokové konvence sjednané ve Smlouvách o úvěru, resp. v článku 10.5 Obchodních podmínek porušila některou svou právní povinnost, včetně povinnosti jednat čestně, transparentně a zohledňovat práva a zájmy spotřebitele.

8 K výrokům nálezu

Finanční arbitr ze shromážděných podkladů a po jejich pečlivém právním posouzení nezjistil, že by Instituce porušila povinnost poskytnout Navrhovateli předmluvní informace o úrokové konvenci před uzavřením Smluv o úvěru, nebo že by nezohledňovala před uzavřením Smluv o úvěru práva a zájmy Navrhovatele. Finanční arbitr současně nezjistil, že by ujednání článku 10.5 Obchodních podmínek bylo nesrozumitelné nebo neurčité.

Finanční arbitr proto rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku tohoto nálezu.

P o u č e n í :

Účastník řízení může proti tomuto nálezu podle § 16 odst. 1 zákona o finančním arbitrovi podat do 15 dnů od jeho doručení tomuto účastníku řízení písemně odůvodněné námitky k finančnímu arbitrovi, přičemž platí, že včas podané námitky mají odkladný účinek.

Podle § 17 odst. 1 zákona o finančním arbitrovi doručený nálezn, který již nelze napadnout námitkami, je v právní moci.

V Praze dne 27. 12. 2017

otisk úředního razítka

Mgr. Monika Nedelková
finanční arbitr